FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 30. JUNI 1983 [1]

Høje Domstol.

1. I nærværende sag har sagsøgeren, Enrico Angelini, ved stævning af 22. april 1982 anlagt sag mod Kommissionen, efter at denne havde besluttet at fritage ham for hans stilling af tjenstlige grunde og efterfølgende at besætte en række ledige stillinger med andre ansøgere end sagsøgeren.

Jeg skal først referere sagens faktiske omstændigheder. Sagsøgeren blev ansat ved Kommissionen i 1959 som ekspeditionssektretær ved generaldirektoratet for transport. Fra 1963 var han tilknyttet generaldirektorat IX (personale og administration) og var i denne periode ansat som chef for afdelingen »Ansættelse« indtil 1968, fra 1968 til 1970 var han chef for afdelingen »Vedtægten og administrative klager«, og fra 1970 til 1980 leder af direktoratet »Almindelige anliggender og inventar«. I 1980 blev der foretaget en omstrukturering af GD IX på grundlag af de af Spierenburg- og Ortoli-udvalget afgivne rapporter. I den forbindelse blev det direktorat, som sagsøgeren ledede, slået sammen med direktoratet »Sociale foranstaltninger, uddannelse og personaleinformation« i et nyt direktorat B, som herefter blev benævnt »Infrastruktur og servicefunktioner«, og for hvem direktøren for det tidligere direktorat B blev udnævnt som leder. Angelini fortsatte med at være ansat ved GD IX som ledende konsulent med følgende sagsområder: forbindelser til Europa-skolerne, praktikantophold ved Kommissionen, udveksling af tjenestemænd fra medlemsstaternes nationale forvaltninger, tilrettelæggelse af studieophold for tjenestemænd fra medlemsstaterne samt efteruddannelse af tjenestemænd ved generaldirektoratet.

Sagsøgeren var imidlertid ikke beskæftiget længe som ledende konsulent, idet han ved en skrivelse af 4. maj 1981 medtog meddelelse fra Kommissionens formand om, at man i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 50 påtænkte at fritage ham for hans stilling af tjenstlige grunde. Elleve dage senere fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger hertil, hvori han gjorde gældende, at han havde de nødvendige forudsætninger for at beklæde en af følgende tre stillinger i organisationsplanen for GD IX, nemlig stillingen som assisterende generaldirektør, der blev oprettet i foråret 1981, stillingen som leder af direktoratet A eller stillingen som leder af direktoratet B. Ved en senere skrivelse af 24. juni 1981 bekræftede formanden for Kommissionen, at denne havde til hensigt at bringe vedtægtens artikel 50 i anvendelse over for sagsøgeren og erklærede, at sagsøgeren kunne påregne, at dette ville ske med virkning fra 1. november 1981. Han tilføjede i skrivelsen, at Kommissionen »i overensstemmelse med de gældende procedurer for besættelse af stillinger i lønklasse A 2« ville gennemgå de ansøgninger, sagsøgeren eventuelt måtte indgive til andre ledige stillinger såvel som de øvrige ansøgninger, der måtte indkomme fra andre.

Den endelige beslutning om at fritage sagsøgeren for hans stilling blev vedtaget den 8. juli 1981. Det bestemtes heri, at sagsøgeren ville have krav på den i vedtægtens artikel 50 fastsatte godtgørelse, såfremt han ikke inden den 1. november 1981 blev ansat i anden ledig stilling. Ved skrivelse af 8. juli 1981 fastholdt sagsøgeren, at han betragtede sig som værende særligt egnet til at besætte stillingen som direktør for direktorat A (direktør for personale), og han indgav

1 — Oversat fra italiensk.

ikke blot ansøgning til denne stilling (som blev opslået ledig ved stillingsopslag KOM/829/81), men også til stillingen som direktør for direktorat B (som blev opslået ledig ved stillingsopslag KOM/1234/81), hvorimod han ikke indgav ansøgning til stillingen som assisterende generaldirektør, da stillingsopslaget først blev offentliggjort i en udgave af »Personaleposten«, som udkom, efter at han var fratrådt sin tidligere stilling. Ansættelsesmyndigheden efterkom imidlertid ikke hans ansøgninger til de nævnte ledige stillinger, men besatte dem med andre ansøgere. Beslutningen om besættelse af stillingen som leder af direktorat A blev truffet den 28. juni 1981, mens beslutningen om besættelse af stillingen som leder af direktorat B blev truffet den 22. oktober 1981.

Da Angelini var blevet bekendt hermed, indgav han to klager til ansættelsesmyndigheden. I første klage af 29. september 1981 rejste han krav om annullation af beslutningen om at fritage ham for hans stilling og subsidiært annullation af de to beslutninger, hvorved ansættelsesmyndigheden afslog at efterkomme hans ansøgning til stillingen som leder af direktorat A, og hvorved den besatte denne stilling med en anden. I sin anden klage af 27. oktober 1981 gjorde han disse samme krav gældende, for så vidt angår stillingen som leder af direktorat B.

Da sagsøgeren ikke modtog noget svar herpå inden for de fastsatte frister (den 11. 5. 1982 gav Kommissionen et udtrykkeligt afslag på de to klager), anlagde han sag ved Domstolen den 22. april 1982. I sin stævning har han principalt nedlagt påstand om annullation af beslutningen af 8. juni 1981 samt annullation af det stiltiende afslag på hans klage af 29. september 1981. Subsidiært har han nedlagt følgende påstande: a) annullation af beslutningen om ikke at tildele ham en anden stilling i samme lønklasse inden for hans kategori; b) annullation af de beslutninger, hvorved sagsøgte afslog at ansætte sagsøgeren ved GD IX i stillingen som leder af direktorat A og i stillingen som leder af direktorat B; c) annullation af de beslutninger, hvorved disse stillinger blev besat med andre ansøgere end sagsøgeren; d) annullation af det stiltiende afslag på hans klager af 29. september og 27. oktober 1981.

2. Jeg skal først behandle sagsøgerens principale påstande. Han anfører forskellige anbringender til støtte for sin påstand om, at den beslutning, hvorved han blev fritaget for sin stilling, er ulovlig. For det første har han gjort gældende, at beslutningen ikke er begrundet, og derfor er i strid med vedtægtens artikel 25, som foreskriver, at alle foranstaltninger over for tjenestemænd skal begrundes. Navnlig begrundes det ikke i beslutningen, hvorfor netop den stilling, som Angelini var ansat i, skulle være blevet overflødig, og hvorledes dette skulle stemme med tjenestens interesser. Sagsøgeren anfører i den forbindelse, at GD IX allerede var blevet reorganiseret et år tidligere, hvor Kommissionen i overensstemmelse med de forslag, der var fremsat i Spierenburg-rapporten, havde oprettet den stilling som ledende konsulent, som sagsøgeren havde fået tildelt. Det er derfor klart en utilstrækkelig begrundelse, når Kommissionen i skrivelsen af 4. maj 1981 på ny motiverer nedlæggelsen af den samme stilling med en henvisning til Spierenburg- og Ortoli-rapporterne.

Der er en klar linje i Domstolens praksis vedrørende kravene til begrundelsen for de foranstaltninger, der træffes i medfør af vedtægtens artikel 50. Dette gælder i hvert fald siden afsigelsen af dommen af 11. maj 1978 i sag 34/77, Oslizlok mod Kommissionen (Sml. 1978, s. 1099). Ifølge denne dom skal beslutningen ganske vist begrundes, men behøver kun opfylde visse mindstekrav. Det er således tilstrækkeligt f.eks. generelt at angive, at der har været foretaget en sammenlignende undersøgelse af kvalifikationerne hos de tjenestemænd, som ansættelsesmyndigheden påtænker at fritage for stillingen (jfr. dommens præmisser 20-23).

I den foreliggende sag fremgår det, at skrivelserne af 4. maj og 24. juni 1981 fra Kommissionens formand til Angelini indeholder en kortfattet, men fyldestgørende begrundelse for at fritage sagsøgeren for stillingen. Da der endvidere også i selve beslutningen henvises til den generelle restrukturering af Kommissionens tjenestegrene, må kravene ifølge retspraksis anses for at være fuldt ud opfyldt.

Den omstændighed, at stillingen, som Angelini havde fået tildelt, først var blevet oprettet et år før, fører ikke til et krav om en mere detaljeret begrundelse af beslutningen. Kommissionen har i den forbindelse fremført, at den i 1980 og i 1981 havde to forskellige formål med at restrukturere GD IX, hvilket jeg finder er et troværdigt argument. Formålet med den første restrukturering var at foretage en mere effektiv fordeling af opgaverne mellem de forskellige direktorater (se hertil meddelelsen af 20. 6. 1980 fra kommissionsmedlemmet Tugendhat, som findes i svarskriftets bilag 1), og at oprettelsen af stillingen som ledende konsulent i denne sammenhæng så at sige udelukkende var af sekundær betydning. Formålet med den anden restrukturering i 1981 var derimod navnlig at skabe en rationel ligevægt mellem de forskellige administrative enheder (se hertil meddelelsen af 22. 7. 1981 fra kommissionsmedlemmet O'Kennedy, som findes i svarskriftets bilag 3). Det kan tilføjes, at Grækenlands tiltrædelse af Fællesskabet og de nye organisationskriterier, som Kommissionen i mellemtiden havde vedtaget, kan have indvirket på den nærmere udformning af restruktureringen i 1981.

3. Der findes imidlertid ifølge sagsøgeren andre grunde til, at den anfægtede beslutning er retsstridig end den omstændighed, at begrundelseskravet er tilsidesat. Beslutningen blev nemlig truffet som led i en række foranstaltninger, der omfattede 20 % af alle stillingerne i lønklasse A 2. Kommissionen kan derfor umuligt have foretaget en tilstrækkelig omhyggelig gennemgang af hver enkelt tilfælde og i hvert fald ikke have det fornødne grundlag til at nå frem til den konklusion, at det af hensyn til tjenestens interesse skulle være uomgængeligt nødvendigt netop at nedlægge den stilling, som sagsøgeren var ansat i.

Dette anbringende er klart ubegrundet. For mig at se virker det fuldt ud rimeligt, at det efter en så gennemgribende restrukturering som den GD IX gennemgik i 1981, var irrationelt at opretholde et nærmere antal stillinger og derfor besluttede at nedlægge dem. At det kun skulle være muligt at påberåbe sig tjenestens interesse i særlige tilfælde og ikke i den situation, hvor der træffes flere foranstaltninger på en gang, er med andre ord ikke sikkert. Sagsøgeren har i øvrigt ikke ført noget som helst bevis for, at Kommissionen skulle have undladt at foretage de nødvendige omhyggelige undersøgelser. Tværtimod fremgår det af mødeprotokollerne af 15. april, 29. og 30. april samt af 8. juli 1981, at Kommissionen igennem længere tid drøftede disse problemer. I øvrigt kom det frem under de mundtlige forhandlinger, at det rent faktisk, for at sikre den nødvendige balance inden for GD IX, havde vist sig at være rationelt at nedlægge den tjenestegren, som sagsøgeren ledede, der blandt andet var af meget beskeden størrelse. De opgaver, der var henlagt til Angelini, og som denne udførte i samarbejde med en anden tjenestemand i kategori A og nogle tjenestemænd i kategori B, kunne nemlig hensigtsmæssigt fordeles mellem andre tjenestegrene inden for GD IX og generalsekretariatet.

Endelig har sagsøgeren anført, at der lå skjulte og meget lidt ædle motiver bag restruktureringen, og at den ikke tilgo-

deså tjenestens objektive krav, idet den blev gennemført efter de samme principper som i det amerikanske »*spoils system*«. Restruktureringen havde nemlig til formål, i klar modstrid med vedtægtens artikel 50, at tvinge et vist antal tjenestemænd, der havde været ansat i en lang årrække, til at fratræde tjenesten for at give plads til andre, som medlemmerne af Kommissionen i dennes nye og ændrede sammensætning foretrak. Den skrivelse, som blev udsendt af kommissionsmedlemmet O'Kennedy vedrørende restruktureringen af GD IX og de i forbindelse hermed trufne foranstaltninger, er dateret den 22. og 28. juli 1981. De blev således udsendt efter, at Kommissionen havde truffet foranstaltninger til at fritage de pågældende for deres stilling og ikke før. Med andre ord blev beslutningen om at afskedige Angelini truffet før beslutningen om at nedlægge hans stilling.

Ej heller i dette anbringende kan der imidlertid gives sagsøgeren medhold. Han har ikke anført noget som helst bevis til godtgørelse af den alvorlige beskyldning om, at det skulle være de personer, som ikke havde politisk støtte i Kommissionen i dennes nye sammensætning, som blev ramt af foranstaltningerne i henhold til artikel 50. De meddelelser fra personaleudvalget, som sagsøgeren har fremlagt i bilaget til replikken, kan ikke betragtes som noget bevis. Desuden er der flere oplysninger, som viser, at beslutningerne vedrørende hans fritagelse fra tjenesten ikke blev truffet i den kronologiske orden, som sagsøgeren har gjort gældende. Allerede den 11. maj 1981 modtog han den meddelelse fra Kommissionens formand om, at »Kommissionen påtænkte at nedlægge et vist antal stillinger som ledende konsulent, herunder den stilling, som han var ansat i«. Det samme fremgår af mødeprotokollerne for den 29.-30. april 1981 samt den 8. juli 1981, hvori der tales om en bekræftelse af »de tidligere vedtagne retningslinjer om at nedlægge stillingerne som ledende konsulent«. Jeg mener derfor, at der er tilstrækkeligt grundlag for at antage, at Kommissionens beslutning om at fritage Angelini for hans stilling blev truffet i overensstemmelse med de retningslinjer, som Kommissionen havde vedtaget at gennemføre allerede lang tid i forvejen, og at det følgelig var korrekt, når den begrundede sin beslutning med de nævnte forhold.

4. Da sagsøgerens principale påstande således ikke kan tages til følge, skal jeg herefter behandle de anbringender, som sagsøgeren har gjort gældende til støtte for sine subsidiære påstande, hvormed han som ovenfor nævnt anfægter beslutningerne om ikke at tildele ham en anden af de øvrige stillinger i hans lønklasse, der var ledige. Lad mig i den forbindelse først slå fast, at der ifølge Domstolens retspraksis (jfr. herved ovennævnte dom i sag Oslizlok) tilkommer ansættelsesmyndigheden et vidt skøn ved beslutninger om at genansætte den pågældende i en anden stillingen. Beslutningen om ikke at ansætte den pågældende i en anden stilling er imidlertid ikke en direkte følge af selve fritagelsen, men må baseres på selvstændige overvejelser, hvorved den pågældende tjenestemand skal have mulighed for at varetage sine interesser (jfr. dommens præmisser 27-30).

Det mindst problemfyldte klagepunkt er sagsøgerens anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat en klar forpligtelse ved ikke af egen drift at undersøge mulighederne for at ansætte sagsøgeren i en ny stilling som assisterende generaldirektør ved GD IX, som sagsøgeren udtrykkeligt havde erklæret at have de nødvendige forudsætninger for at bestride. Det fremgår nemlig umiddelbart af vedtægtens artikel 50, hvori der tales om ansættelse »i en anden stilling i den kategori eller tjenestegruppe, der svarer til hans lønklasse«, at denne bestemmelse udelukkende omhandler de eventuelle muligheder for en forflyttelse. Følgelig kunne den nævnte stilling som assisterende generaldirektør,

der var optaget i organisationsplanen som en stilling *ad personam* i lønklasse A 1, ikke komme på tale. Da sagsøgeren i givet fald alene ville kunne ansættes i denne stilling ved forfremmelse, er det åbenbart, at sagsøgeren ikke under henvisning til vedtægtens artikel 50 kan gøre krav på at blive indsat i denne stilling.

Hvad angår stillingen som personaldirektør ved GD IX (opslået ledig ved stillingsopslag KOM/839/81), er det oplyst, at det rådgivende udvalg gennemgik ansøgningerne den 20. juli 1981 og udtalte om sagsøgeren, at de ikke mente, han havde »den nødvendige erfaring med altomfattende personaleadministration, som kræves efter stillingsopslaget«. Som følge heraf udvalgte Kommissionen otte dage senere en af de tre øvrige ansøgere, som udvalget havde foreslået, og da den udvalgte ansøger var indplaceret i lønklasse A 3, forfremmede Kommissionen ham og ansatte ham i den ledige stilling fra 1. august 1981.

Denne beslutning, har sagsøgeren gjort gældende, er behæftet med magtfordrejning. Så vidt jeg forstår Domstolens praksis, er det ikke nødvendigt ved besættelse af en bestemt stilling at give medansøgerne en særskilt begrundelse for beslutningen herom (jfr. herved dommene af 31. 3. 1965 i sag 16/64, Rauch mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 39, org.ref. s. 173; dom af 13. 7. 1972 i sag 90/71, Bernardi mod Parlamentet, Sml. 1972, s. 149, org.ref. s. 603; dom af 30. 10. 1974 i sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. 1974, s. 1099). Disse sagsøgere var nemlig ikke adressater for en selvstændig akt, som indeholdt et klagepunkt i forhold til dem, men kun adressater for det stiltiende afslag, som var indeholdt i beslutningen om at udnævne en anden.

Heller ikke kan jeg tilslutte mig sagsøgerens synspunkt om, at Kommissionen retsstridigt undlod at undersøge hans kvalifikationer til den pågældende stilling, og at den i hvert fald burde have anerkendt, at han havde de fornødne kvalifikationer til stillingen. Det hedder nemlig udtrykkeligt i udtalelsen fra det rådgivende udvalg, at den »særskilt« har »gennemgået« Angelini's ansøgning. Det fremgår således ikke, at det rådgivende udvalg skulle have anvendt utilstrækkelige kriterier eller begået en *åbenbar vildfarelse* ved bedømmelsen af sagsøgerens egnethed, og fremgår med andre ord ej heller, at den skulle have vedtaget en retsakt, som er behæftet med den eneste mangel, Domstolen har mulighed for at efterprøve i sager, hvor akten beror på en bedømmelse, baseret på et skøn.

Ganske vist taler stillingsopslaget om »gestion du personnel« (i det afsnit, hvis overskrift lyder: »description et nature de la fonction), mens udvalget i sin udtalelse taler om »gestion *globale* du personnel«. Udvalget har altså anvendt et strengere kriterium. Dette er imidlertid berettiget efter min opfattelse under hensyn til de sagsområder, der er knyttet til stillingen, og navnlig de andre og meget væsentlige betingelser, som ansøgeren skulle opfylde ifølge stillingsopslaget (»dybtgående kendskab til personalepolitik og personaleadministration; relevant forudgående erfaring«). Vedrørende spørgsmålet om sin egnethed har sagsøgeren henvist til de opgaver, han varetog som kontorchef i perioden 1963-1970, samt de forelæsninger vedrørende Kommissionens personaleadministration, som han holdt for en række højtstående embedsmænd fra medlemsstaterne i sin egenskab af ledende konsulent. Den omstændighed, at Kommissionen ikke ved besættelsen af den nævnte stilling tog hensyn til disse forhold, kan imidlertid ikke betegnes som en åbenbar fejl. Det fremgår nemlig, at han udelukkende har beskæftiget sig med ganske bestemte sider af problemerne i forbindelse med personaleadministration, mens den, der

skulle bestride den ledige stilling, måtte være i stand til at »gérer de manière cohérente les ressources humaines de la Commission«.

Sagsøgeren har endvidere beklaget sig over, at Kommissionen i forhold til ham har tilsidesat et princip, som kan udledes af vedtægtens artikel 50, nemlig princippet om, at den tjenestemand, som er blevet fritaget for sin stilling af tjenstlige grunde, ved besættelse af en tilsvarende stilling har forrang frem for en ansøger indplaceret i en lavere lønklasse, som kun ville kunne få tildelt stillingen, såfremt han forfremmes. Det er imidlertid tvivlsomt, om der kan udledes et sådant princip af artikel 50, om end det absolut er et interessant synspunkt, som jeg skal tage nærmere op til behandling i mit forslag til afgørelse i sag 148/82. Det er nemlig ikke relevant at tage problemet op i denne sag, også selv om sagsøgerens synspunkt skulle vise sig at være rigtigt, da princippet under ingen omstændigheder udgør tilstrækkeligt grundlag til at annullere beslutningen om besættelse af den omhandlede ledige stilling. Forudsætningen er nemlig i hvert fald, at den tjenestemand, som er blevet fritaget for sin stilling, er egnet til at varetage den ny stilling, som er ledig. Dette synes imidlertid ikke at være tilfældet i den foreliggende sag. Forudsættes det ikke desto mindre, må sagsøgeren i hvert fald anses for mindre egnet end den ansøger, som fik tildelt stillingen ved forfremmelse.

5. Tilbage bliver at behandle sagsøgerens påstande om annullation af Kommissionens beslutning om at besætte stillingen som leder af direktoratet »generelle administrative spørgsmål« ved GD IX (direktorat B) (stillingsopslag KOM/1234/81) med en anden end sagsøgeren. Til støtte herfor har Angelini gjort gældende, at der ej heller i denne forbindelse blev foretaget en undersøgelse af hans egnethed til at beklæde denne stilling. Også på dette punkt må sagsøgerens anbringende imidlertid foretages.

Der er ingen tvivl om, at det rådgivende udvalg har foretaget en bedømmelse af sagsøgerens egnethed. Udvalget nævner nemlig sagsøgerens forudgående virksomhed i den udtalelse, som udvalget afgav den 19. oktober 1981. Vedrørende Angelini nævner udtalelsen imidlertid kun — efter at den har fastslået, at der ved restruktureringen blev henlagt mange nye sagsområder til direktorat B — at Kommissionen ikke »ved gennemførelsen af denne restrukturering udvalgte Angelini til at lede den nye enhed«, og drog heraf den konklusion i udtalelsen, at den ikke fandt, »der var fornødent grundlag for at anbefale Kommissionen at besætte stillingen med Angelini«. Når dette er sagt, må det imidlertid også tilføjes, at Kommissionen ikke var pligtig at høre det rådgivende udvalg, hvorfor det ikke kan betragtes som afgørende, at udvalget ikke har udtalt sig på dette punkt. Det relevante, eller snarere det afgørende, er derfor, hvorvidt Kommissionen har undladt at foretage en behørig gennemgang af sagsøgerens ansøgning.

Dette kan imidlertid ikke antages. Af mødeprotokollen fra mødet den 28. juni 1981 fremgår det nemlig forudsætningsvis, at Kommissionen ikke ønskede at tildele sagsøgeren nævnte stilling. I dette møde blev de sagsområder, som tidligere var henlagt til sagsøgeren, fordelt mellem flere tjenestegrene, og i medfør af en beslutning, som er klar og udtrykkelig, for så vidt angår bedømmelsen af Angelini's egnethed til at beklæde stillingen som leder af direktorat B, blev det vedtaget at opslå denne stilling ledig. Det fremgår endvidere af mødeprotokollen for den 21. oktober 1981, at Kommissionens medlemmer, efter i detaljer at have beskrevet kvalifikationerne og fortjenesterne hos de ansøgere, der kom i betragtning til stillingen, og efter at have taget til efterretning, at der inden for rammerne af restruktureringen i juli 1981 blev henlagt et »væsentligt antal nye sagsområder« til direktorat B, på ny bekræftede den tidligere trufne beslutning om ikke at tildele sagsøgeren stillingen som leder af direktorat B. I slutningen af dette punkt i

mødeprotokollen hedder det således: »I overensstemmelse med de tidligere trufne beslutninger er Kommissionen følgelig af den opfattelse, at der ikke foreligger de nødvendige betingelser for at ansætte Angelini i stillingen«.

Jeg må tilføje, at jeg ikke mener, der er grundlag for at kritisere denne opfattelse eller denne værdidom vedrørende sagsøgerens manglende egnethed. Som følge af restruktureringen blev der nemlig henlagt følgende sagsområder til direktorat B: »administrative og økonomiske rettigheder«, »sygeforsikring«, »byggelån«, »velfærdstjeneste«, »bygninger«, »teknisk tjeneste«, »inventar« samt »intern tjeneste«. Sagsøgeren kunne i den forbindelse alene gøre gældende, at han som leder af det tidligere direktorat C havde været ansvarlig for afdelingerne »bygninger, teknisk tjeneste, telekommunikation, inventar« samt »intern tjeneste«. Kommissionen fandt altså ikke, at Angelini havde de nødvendige kundskaber og den nødvendige erfaring til at administrere de øvrige sagsområder, og på grund af disse sagsområders betydning mente den altså ikke, at han havde den fornødne egnethed, som tjenesten krævede. Det er vanskeligt ikke at tilslutte sig en sådan vurdering af den pågældendes egnethed.

6. Det er følgelig min opfattelse, at ej heller sagsøgerens subsidiære påstande kan tages til følge. Jeg foreslår derfor Domstolen at frifinde Kommissionen for samtlige de af Enrico Angelini i stævningen af 22. april 1982 nedlagte påstande og at ophæve sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 70.